

Dr. Hernádi László Mihály

Gördülő kavicsok

Verseim

**PÉCS
2016**

Unokáimnak,
Akirának, Rynak és Vincének

Erdélyi áldás

Legyen előtted mindig út,
Fújjon hátad mögül a szél,
Melegen süsse arcodat a Nap,
Az eső puhán essen földjeidre,
S míg újra találkozunk,
Hordozzon tenyerén az Isten!

Bevezető

Úgy érzem, hogy elérkeztem életem legnehezebb bevezetőjéhez. Könyvtári munkáim hosszú sorához elég könnyű volt bevezetőt írnom, mert a munkálatok legvégén leültem, hogy csokorra szedjem az olyan közlendőket, amik a felhasználók vagy a kedves olvasók számára munkáimat jobban értékelhetővé, kerek egészévé tették. A bevezetőben leírt összefoglalások így szerves részévé váltak egy-egy bibliográfiámnak vagy repertóriumomnak.

De most mit adjak a verseimhez? Több mint hat évtized terméséhez? Elsősorban talán annyit, hogy soha nem tartottam magamat költőnek. Életem nagy részében viszont erősen elköteleztem, és erősen beleástam magam a versmondásba. Tehát azt nem lehet mondani, hogy nem rendelkeznék kellő versismerettel, összehasonlítási alappal. Persze, amit tudok, az mindig kevés, de az összeméréshez elég.

Nem mintha lenézném a költőket, sőt éppen ellenkezőleg; tudom, hogy nem nőttem föl hozzájuk. Azt is tudom, hogy most már nem is fogok. De ez nem baj. Ami viszont vitathatatlan, hogy amit leírtam, az szívemből jött.

Kassán születtem 1944. augusztus 15-én. Szüleim dr. Hernádi Mihály orvos és Korponay Julianna. Kassa a szülővárosom, Csetény a nevelőfalum, ahol 1952 februárja óta élek. 1957 nyarán kavics- és kőbányában dolgoztam. A veszprémi Lovassy László Gimnázium következett (1958–1962). A négy nyári szünetben culáger voltam kőművesek mellett. Majd bányász lettem, földalatti csillás Kisgyónban, Balinkán és Dudaron. 1963-ban fölvettek az ELTE biológia-könyvtár szakára. Az egyetemi évek szüneteiben is visszamentem a bányába dolgozni. Ezután fölváltva voltam hol könyvtáros, hol tanár, hol itt, hol ott. 1979-ben doktoráltam. 1984-től a pécsi Pollack Mihály Főiskola könyvtárigazgatója voltam. A tudományegyetem és az orvosi egyetem fúziója után a Pécsi Egyetem könyvtárának főigazgatója lettem 1998-ban. Megkap-

tam a könyvtári főtanácsosi címet is. Volt három rákos műtétem: kettő 1994-ben, a harmadik 2002-ben. 2004-ben nyugdíjba mentem, de nem vonultam nyugállományba. Sőt. Azóta jóval többet dolgoztam, mint addigi életemben. 2004-ben megjelent életrajzi könyvem: *Színe és fonákja – avagy majdnem végzetes játék a rákkal* (Kairosz Kiadó, 398 p.). Igyekeztem úgy megírni, hogy mindenki számára tanulságos legyen. Minden szerénység nélkül állíthatom, hogy az lett. 2007-ben elnyertem a Szinnyi József-díjat, a könyvtárosoknak adható legmagasabb szakmai kitüntetést.

1954 februárjában, mikor nagyobb társaság jött össze nálunk, szüleim azt szerették volna, ha az addig megírt nyolc-tíz versemből fölolvassok a vendégek előtt. Még nem voltam tíz éves sem. Természetesen az lett az eredmény, hogy lányos zavaromban az egész paksamétát egy hirtelen mozdulattal bedobtam a kályhába. Első zsenyéim a lobogó tűz martalékává váltak. Tudom, ez nem rengette meg a magyar irodalmat, de az összes eddigi versemet mégiscsak sajnálnám kihajítani. Bármilyen szigorú vagyok magamhoz, a verseim nagyon a szívemhez nőttek.

Most átnyújtom szeretettel kedves olvasóimnak.

Pécs, 2016. január 13.

Dr. Hernádi László Mihály

Kikelet

Tavaszi tündére múlt héten erre járt,
és átvarázsolta a hófehér határt.
Nézem a földet, alvó réteket.
Rügyet fakasztva élni kezdenek.

A napsugár is vidáman nevet,
biztatja őket: – Nagyra nőjete!k!
A parkban a fák lombot hajtának,
hogy nyáron majd árnyékot adjanak.

Kezdi a munkát kinn a földeken,
hogy augusztusban új kenyér legyen.
Éjszakára is kitárom ablakom,
és csupa vidám dolgról álmodom.

Tavaszi

Figyeltem tegnap a kéklő eget,
hol báránnyelhet szellő kergetett.
Kotlós mellett a naposcsibék
érlelték a sárguló pihét.
Duzzadó rügyek fákon, bokrokon,
közöttük játszani csuda jó nagyon.
Ember, állat, növény, bármi az,
mind örül neked, te gyönyörű tavasz.

Körforgás

Dacos október tombol féktelen,
míg nem győz a tél, rőt avart repít.
Így jön küzdelemre küzdelem...
És folytatódik tavasszal megint.

Csak ez maradt...

Kinek írtam versem? – kérdezed,
és mutatod, hogy észre sem veszed.
Mire vársz még, hát menj utadra el!
– Ezt írtam neked, ha még érdekel.

Megbocsátasz?

Megbántottalak, bocsásd meg nekem,
de ember vagyok, hát én is vétkezem.

Emléked őrzöm

Fába és szívembe véstem a neved.
Nézem a fát naponta, a seb heged.
De bennem szorító érzés lüktetett,
s távolba tűnik, hogy átöleltelek.

Válasz

– Többet nem tehetek... – Igen, megértem.
Elszakadunk, ősködből csillagok,
de nem tudok más naprendszerbe lépni.
Fogva tartasz, hát bolygód maradok.

Búcsú

Még melenget a napos délután,
a haldokló nyár még vissza-visszatér.
Lassan elmúlik. A ravatalát
befedi az ősz, a lehullott levél.

Fénykép

Arcán az édes, borongós mosoly,
szép haja a vállán megpihen.
Nézésével nem tudok betelni,
mert szeretem, mert nagyon szeretem.

S a száj, a száj, az édes, csókadó,
halvány mosolya hányszor felderít.
S az egész kép hogy tetszik, csak modellje,
csak édes kis modellje lenne itt.

Első találkozás

Megyek hozzád a vonaton,
de ha úgy mennék, mint a gondolatom,
már rég nálad vagyok.

A kerékcsattogás monoton,
álmodom, és gondolkodom:
milyen lehetsz?

Az eső változatlanul kopog,
könnyet sírnak a vonatablakok,
és lassan megérkezem.

Vársz rám! Szemeddel is kacagsz!
Míg rám nevettél, éreztem azt,
hogy boldog leszek.

Szép volt az ősz...

Mesélek magamnak
a téli fák alatt.
Szép volt az ősz is,
mert csókolhattalak.

Az én boldogságom

Az én boldogságom
nem sok, csak ennyi:
menni hozzád,
csak hozzád menni,
szeretetért cserébe
szeretetet venni.
Ez az én boldogságom.

Búcsúzásnál

Ritkán láthatlak, fáj nagyon.
Mikor kitárod felém karjaid,
ha lassan a vonatom megáll,
életünknek legszebb napjait
fogjuk most élni. Ezt ígéri
mosolyod, simogató kezed.
A búcsúzásnál szép szemedről
még lecsókolom a könnyeket.

Marasztalás

Lehunyam szemem. Zárt pillámon át
idézett képed meglelem,
hogymost, mint annyi oly-várt éjszakát,
ezt is együtt töltsed el velem.

Rövid az álom, búcsúzni kell.
Egy napsugártól pirkad már az ég.
Így kérem a tűnő látomást:
– várj egy percre, egy percre várj ma még!

Magamnak

Bolond fiú, te, nemhogy zsörtölődnél,
hogy éjszakára nem kaptál lakást,
s a hideg telet most lemérheted
eleven hőmérőként bőrödön,
de kabátodba jól beburkolózva
sétára indulsz. Messze még a reggel...
Ne siess! Minek? Ráérsz. – Nézd, figyeld csak!
Míg sötétben állsz, anyásan rád lehel
meleg fényeiből egy puha csókot
kamaszkorodnak legszebb városa.
Bejárod a rég nem járt utat,
a hosszú séta közben megpihensz, s míg
az elmúlt négy év minden diákcsínyét
eléd hozza egy röpke pillanat,
a múlta emlékezve, sóhajtva fölnevensz.
Így állsz majd meg – ki tudja, hogy mikor? –
kicsit megtörve, ha majd perced letelt,
visszaintve még a nagy küszöbről,
hol vár majd rád az örök ismeretlen.
Nevetve bár, de mégis könnyesen
barátaidnak még viaszasuttogod:
Nagyon szép volt, csak kár, hogy vége már!

Leszállás

Beléptünk a kasba,
tizenhat már-fáradt ember.
Éles csattanással
csapódott ránk a rács.
Alattunk kétszáznyolcvan méternyi űr.
A csatlós jelére – hat rövid dudaszó –
lassan megindulunk. A mélység, mint a

megkergetett tolvaj batyujából
kiszóródó rablott kincs, egyre fogy.
Hallgatunk,
mintha írott törvény lenne ez.
Csak a vezérlécezt tartó keresztgerendák
gyors suhogása muzsikál fülünkben.
Számolni sem tudod, oly gyorsan tűnnek el,
magukkal ragadva egy-egy darabját
keserves életünknek.
Az apró, táncoló, sárgafényű lángok
szerteszórják a kas falán
kísértetként imbolygó árnyékképeinket.
A kezünkben tartott bányáslámpa fénye
pajkos játékát űzi: fényt
s árnyékot kergetve végig
arcunk egyre mélyülő, kemény vonásain.
Hallgatunk.
A kas lelassul, megáll.
Nyitják a rácsot...
Föld, tiéd vagyunk!

Védekezem...

Jön hozzám bátyád. Fáj egy kicsit,
hogy nem kérdezhetem meg tőle sem:
mi van veled, te régi kedves?
Kamaszkorom és ifjúságom legszebb
– s most tudom – legfájóbb álmodása.
Gondolsz-e még régmúlt időkre,
mikor egymásén kívül nem volt más világ?
Vagy feledve engem mindent elfeledtél,
szerelmünket és az Angliát?

Védekezem, gondolván arra,
ha elszáll majd egy röpke emberöltő
– s ki tudja, akkor én már hol leszek –
az öregkor ráncai szép szemedre is
– alkonyatkor – majd pókhálót lehelnek.

Gyere, és nézd meg...

Voltam sokkal mélyebben is,
mint lesz egyszer végső helyem.
Ha nem félsz egy más világot
látni, majd gyere le velem.

Nézz körül! Ez itt a munkahely.
Eléd tárul egy új, modern pokol
véget nem érő szenvedése,
hol gép és ember együtt robotol.

Mindennap újra leszállunk ide,
mert a föld nekünk ingyen semmit sem ad.
Hányszor vártam reményt vesztve, törten,
hogy ő győz a harcban, s egyszer rám szakad.

Engesztelés

Tudom, kedves, most nagyon haragszol,
még homlokod is összeráncolod.
Csak megyünk egymás mellett szótlánul,
megfognám kezed; gyorsan elhúzódsz,
s elkezded nagy vádbeszédedet,
és sorra mondasz érvet érv után.
Édes vagy mikor értem haragszol,
s én megcsókollak az utolsó szó jogán.

Csöbörből vödörbe

Egyik pártgyűlés után a falu tiszteletben tartott jó plébánosa azt mondta a párttitkár fiának:

– Eredj gyermekem, és mondd meg apádnak, hogy vasárnaptól kezdve már a szentmisén nem ülhetnek első padban párttagok. –

A titkár elvtárs azt üzent: – Nem baj atyám, lesz még körmenet, de egy párttag sem fog neked húsvétkor majd baldachint cipelni. –

A falu tiszteletben tartott jó plébánosa

azt felelte: – Meglesz a körmenet

nélkületek is, de akkor mit teszel,

ha egy beszámolót sem írok meg neked? –

Interjú

Egy színésznő – már bőven negyvenes –

éppen azt számolta, hogy mennyit keres,

egy fiatal riporter az öltözőbe ront,

s kezdi, hogy neki ez az első riport.

– Művésznő, most meg fogom interjúvolni.

Erre ő csak elkezdett dadogni,

és így olvadt tovább a majdnem nagymama:

– Milyen cuki! Így még nem mondták soha!

Fogadás

Fogad két angol gentleman,

vagy ezer font a tét,

hogy repülővel felviszi őt plusz b. nejét,

s ha meg bírja állni úgy,

hogy rémülten nem kiált,

szóval, ha minden agyafúrt
s nehéz próbát kiállt,
ezer fontot kap hiánytalan.
Felszállnak, de minden hasztalan,
a sok figura mind hiábavaló,
a lord néma, mint a trójai faló.
Lent, mikor a sok pénzt adta át,
így szólt hátra a vesztes barát:
– Hidegvéred, John, bámulatba ejt!
Mire a nyertes szerényen így felelt:
– Csak tíz perccel ezelőtt volt nehéz az eset,
mikor egyik bukfcencnél a nejed kiesett!

Kohn-ballada

Kohnnak megszületett tizedik gyermeke,
s csak ez vörös szegény, a többi fekete.
Kohn fejében ez szöget ütött,
s e dolgon szerfölött megütközött.
Sok gyanús gondolat kevergett agyában,
s ezért felkereste a rabbit otthonában.
A rabbi kérdez: – Kohn, naponta hányszor...?
Kohn szemérmesen néz és szemrehányón.
– De rabbi! Szád vádat ellenem kohol,
hisz az ember mindig csak pénz után lohol.
A rabbi kérdez: – Kohn, hetente hányszor...?
Kohn szemérmesen néz és szemrehányón.
– De rabbi! Hatvanon túl vagyok,
ilyen tempóra már nem vállalkozhatok.
A rabbi kérdez: – Kohn, havonta hányszor...?
Kohn szemérmesen néz és szemrehányón.
– De rabbi! – Kohn így méltatlankodik,
rabbi titkon felírja, hogy Kohnné hol lakik,
majd ámulva kérdez: – Hát évente, Kohn?

S közben ránéz szúrón, vádolón,
töri fejét, hogy a talányt megoldja,
majd felkiált: – Kohn, a rozsdá, a rozsdá!

Tere-fere

Arisztid és Tasziló a Kürtben
beszélgetnek sok-sok sör között.
– Mikor lesz már atombombánk? –
kérdi Arisztid. Tasziló megütközött
a kérdésen s ráncolva homlokát
gondolkodik, mint ki arra termett.
– Ne nyugtalankodj Arisztid barátom,
lesz majd nekünk is. Ha ledobnak egyet.
– Mi lesz a hasznunk, drága Taszilókám?
Arisztid így morfondírozik.
– Például, hogy a nagy különbség
város és falu között eltűnik.

Állhatatosság

Egy fiatalember siet haza este,
télikabátban is didereg.
Ilyen hideg telet mikor értek,
nem is emlékeznek rá az öregek.

A sarkon egy kis éjszakai tündér
– Uram, van egy jó meleg szobám! – int.
Ránéz hosszan, kissé értetlenül:
– Akkor mi a fenét fagyoskodik itt kint?

A mélyhangú ember esete

– Doktor úr kérem, nagyon mély a hangom,
az egyik golyómat vegye ki!
Az orvos erősen gyanítja, hogy flúgos,
de nincs mit tenni; fogja, kiveszi.

Három hét múlva jön ám vissza újra
– Még mindig mély a hangom! – reklamál,
s mivel általában kettő szokott lenni,
még egyszer egy műtétet kiáll.

Fél év múlva cérnavékony hangján
kéri vissza: – Csak az egyiket!
– Nővérke, az úr egyik golyóját
– dörmögi az orvos – ki hallott még ilyet!

A kedves nővér kinyitja a szekrényt,
hol sok kis bigyót tárol alkoholban.
Keresést mímél, majd bűnbánó arccal
s mély hangon szólal meg: – Nem tudom hol van.

Utolsó nyakkendőkötés

– A nyakkendőd hogy áll? – szóltam rád sokszor,
s próbáltam formálni a nagy csomókon,
miket biztos, de mindig siető kezeddel
csak úgy hevenyészve megkötöttél.

Nem volt kenyered a nyakkendőkötés.
Volt is gond mellette; hat gyerek
és öt falu minden betege rád várt,
s te mindig azt mondtad: – Azonnal megyek. –

Én heccelődtem is, hogy régimódi,
meg hogy: – Nézd csak, én mindig így kötöm. –
– Jó, jó, fiam – legyintettél sietve,
és mindjárt másra terelted a szót,
még csak annyit téve hozzá halkán, hogy:
– Továbbra is jó lesz ez így nekem. –
Most, az utolsó nyakkendőkötésnél
mégis úgy kötöm, hogy neked szép legyen.

Mérföldkövek

Apám, vajon tudtad-e, ha eljön
a nagy harcod, mikor majd megverekszel
te és a halál, hogy meddig,
meddig tarthat ez a nagy csata,
s ki lesz a győztes? Nem maratoni távon
– mit életedben sokszor megfutottál,
s pálmákat nyertél – csak pillanatnyilag.
Hitted-e, hogy most, ilyen korán
csatát te vesztesz? Lehetséges ez?

Lehet-e az, hogy a Diadalmas ember
– így írt rólad a Szegedi Napló –
ilyen hirtelen eltávozik?
Mintha szűknek éreznék az élet kereteit,
béklyóit elhajítva – örök nyughatatlan –
ott is futva hagyja hátra mérföldköveit.

Töredék

Koporsóba tettünk. Elkezdtem zokogni,
arcodra hulltak könnyeim.
Úgy hatott, mintha te sírtál volna
amiatt, hogy nekünk bánatot okoztál.

Invokáció

Miatyánk, ki vagy a mennyekben...
s ki megítéled majdan: jó apám
mit is tett ez apró sárgolyón,
rakd serpenyőbe nemes tetteit,
mérlegeld, hogy sokat dolgozott,
szeretett, szerették, és szeretett volna
szeretni jobban s továbbra is.
Nem volt rá idő... A búcsúzásra sem...
És a kedves, bízató mosoly
nem volt már az arcán, mikor újra láttam,
lefagyasztotta a végső küzdelem.
A hosszú útra hogy készülhetett?
Hívtad, ment Hozzád, fogadd szeretettel,
és simogasd meg az arcát, Istenem!

Éjszakai látogatás

Álmomban egyszer újra megjelentél,
meleg fény övezte homlokod.
Úgy ültünk együtt, mintha téged várnánk.
Halkan zörgetted meg az ablakot,
mint ki fél; a régi kedves emlék
rezdülve bennünk száz darabra hull.
Búcsút intve meglilult kezeddél
indultál visszavonhatatlanul.
Szerettem volna megcsókolni kezedet,
de az álmomnak azonnal vége lett.

Névnapodra

Nem érzed azt, hogy sokszor milyen gyorsan
s könnyel morzsoljuk le életünk
egy-egy darabját? És este rájövünk,
mikor a nap sok apró részlete
a közeledő álom millió parány
villanásával keverve elszalad
– mint fényreklámokon a futó betűk –
szemünk előtt, és akkor döbbenünk rá,
hogy megint, mint tegnap, nem szerettük egymást
úgy, ahogy mi vágyunk is szeretni.
Büntetve engem, büntetted magad.
Vezet-e jóra így az életünk?
Mert amit mi egymásnak adni tudnánk,
ahhoz képest most koldusok vagyunk.

Nem is nekünk fáj...

Oly sok rosszat hallunk a világról,
és olyan kevés jót őrzünk meg magunknak
abból is, mit önként felkínál.
Csak találgatjuk, mit hoz majd a holnap.
Lelkünket adva azt hisszük: arany
– sokszor becsapjuk önmagunkat is –
s ha megtartja, aki elfogadta
– ha most nem, később – majd rájön, hogy hamis.
A csalás kiderül, mikor elmegyünk,
ha szerettek minket, legnagyobb csalás.
Magányt rettegve magányba dermedünk,
és már nem is nekünk fáj az elmúlás.
Ölelj, ölelj, és szoríts magadhoz,
hogyaneked se fájjon úgy az árulás.

Egyedül

Kik boncoltunk, egy nagy csoportban álltunk,
kit boncoltunk, az asztalon feküdt.
Rajtunk szép fehér köpeny, kesztyűnk steril,
a néni pedig meztelen, kihűlt.
Mi húszévesen ott is optimisták,
ő letette nyolcvan éve terhét.
Minket mulatni vártak este lányok,
s őt talán már rég el is feledték.
Mi szemeztünk a csinos medikákkal,
ő becsukta már homályos szemét.
Én megsajnáltam, olyan egyedül volt...
És megsimogattam elfáradt szívét.

Apáink

Édesapát, ki bölcs hívását hallva
annak, aki mindent alkotott,
s rendszerbe fogta a világegyetem
irdatlan tömegét s a végtelen időt,
ki hallva ezt, már indult is felé,
apám várhatta félúton.
Találkozott a két rokon.

Most még...

Most még nem tudom megmondani neked,
hogy mennyire szeretlek, és akkor sem tudom mondani,
mikor már érzem, hogy mondani kéne, mert várod,
mert neked is jólesik hallani e szót. De szeretlek,
és tudd, hogy szeretlek, ha nem is mondom gyakorta.
Bizonyítsa ezt az egész életem.

Születésnapodra

Az életünk egymásé úgy legyen,
hogy kézfogásunk – mit pecsétként adtunk –
szorításnyival se legyen kevesebb.
Szabadulva lassan hibáinktól is,
ahogy tervezgettük szépen, okosan,
másoknak-magunknak örömet szerző
rövid életünket úgy vigyük tovább,
ahogy rá áldását édesapánk adta.

Apai örökség

Mióta magunkra hagytál bennünket,
azóta fájsz... És egyre jobban...
Emléked mindig élesebb...
Kihűlt szíved is újradobban...
S mit gyerekfejjel hittem balgatatag
mesékben, mint az ősi átok,
rám zuhant irtóztató robajjal
a magányod és a hallgatásod.

Belül és kívül

Álarcosok vagyunk mindannyian
másoknak, néha önmagunknak is.
És nem hisszük, mert nem akarjuk hinni:
körülöttünk s bennünk sok minden hamis,
hogy a világ is csak nagy, kegyes hazugság,
és vétke is csak viszonyítva bűn.
Soha senki nem tudhatja meg,
hogy mi az igaz belül és kívül.

Az utolsó tánc

Míg tánc közben a szabályokon túl is
– talán utoljára? – átöleltelek,
néma imaként köszöntem meg azt,
hogy enyém volt eddigi életed.

Új Babel

Korunk fölé már új Babel tornyosul,
himnuszát éneklünk centimétereknek,
s ahogy nő tovább a nagy torony,
árnyai is egyre nagyobbak lesznek.
Új csodák varázsa, zengő kábulat,
egyszer elriaszt, míg másszor felhevít.
Tudjuk már a gép nyelvét beszélni, de
soha ne feledjük el az emberit.

Doktori avatásodra

Dr. Kollega Tarsoly Istvánhoz

Ha édesapád, kit betegség köt ágyhoz,
nem is láthatta most fiát,
ugye érezted, hogy fogta kezedet,
és őrangyalként mindig melletted állt.

Tudom, hiszen velünk is ezt tette,
tanítványaival, hát akkor veled...
Mai kincsedet mutasd meg neki,
és helyettünk is csókolj majd kezet.

Budapest, 1984. január 28.

Búcsúzóul – egy kocsmából

A műszaki tanárok hímbáljára

Hiányozni fogsz, mint minden estén,
amit nem együtt töltöttél velem.
Nem álltam meg a negyedik felesnél,
és ezért van az, hogy reszket a kezem.
A poharak kígyóznak már előttem
szép sorjában, mint egy szakasz baka.
Ösztöndíjamat piára költöttem,
így, ha még tudok, hát indulok haza.
Ne kísérv utamra, nem neked való,
és bennem is már más hang énekel.
Hideg van itt a Hold-lámpás alatt.
Támaszom oszlop, fal, kerítéskaró,
attól függ éppen, hogy mit érek el.
A részegek Mária ölébe hullanak.

Találkozás után

Hiányzom neked? – Akkor merre vagy?
Hiányzol nekem. – Bolond vagyok,
és kétségek közt kutatom magamban,
hogyan nem csak áztatok?
Nem, én becsapni senkit sem szeretnék,
csak élni még kicsit azt, mi hátravan,
s időm lejártán Charon ladikján
továbbvezetni derűsen, boldogan.
A túlsó partról még visszainteni,
szívükbe látni, akiket szerettem,
és mindenkinek megköszönni, hogy
a földi úton ott jöttek mellettem.

Hangod zenéje

A kerekek a sípszó után eredtek,
ajtók csapódtak, gyorsult a vonat.
Integető kezed feldíszítette
a bennem sorjázó félmondatokat,

s mint szellő a kalászt, ringatta tovább,
mosolyod simogatta a gondolatot.
Milyen szép volt ez a két napunk,
mit virágként a kora ősz hozott.

Míg bízott szemed – benne az ég kékje,
erdőt-bújt patakok csoboly-nevetése,
félig imádság, félig kárhozat –

elbúcsúztunk. És hangod zenéje
– vigyázva, homlokom föl ne sértse –
elsimította a régi ráncokat.

Ajándék

Mikor az ajkad a búcsúszóra nyílt,
az egyedüllét belém nyilallt megint.

Már régen messze járt veled a vonat,
még mindig láttam mosolygós arcodat.

Szavaid gyöngyként hulltak a szívemre,
csak álltam ott, hívtalak vissza egyre.

Hosszan tartott ez a bűvös kábulat.
Arra ébredtem, a lelkem is mulat,

mert az álmom éjjel elhoz majd nekem,
hogy szép ajándékként itt maradj velem.

Rezdülések

Ringatsz, mint hajdan bölcső ringatott,
s a bölcső fáját ringatta a szél
az erdőben, a fenyőfák között,
és hallgatta, az erdő mit mesél.
Hallgatjuk testünk rezdüléseit,
földrengéseink rajzó moraját,
és lávafolyamban megfürödve
hullunk, hullunk egy új világon át.

Érkezésed

Vártalak a vasútállomáson,
kitárt karokkal siettem feléd,
és érkezésed lelkemre hintett
pilleszárnnyakon mennyei zenét.
Várakozás: örökkévalóság,
míg együttlétünk csak egy pillanat.
És remegve, mint egykor-kisdiák,
átöleltelek, és megcsókoltalak.

Lopott szerelem?

Együttlétünk tiszavirág-élet,
de minden, ami körülötte van
olyan csodás, hogy a végtelenbe
együtt s egyszerre lépünk boldogan.
Egymástól messzire elszakítva
szüntelen egymást keresi szívünk.
Az álmunk, vágyunk, szerelmünk közös,
ezért nem igaz az, hogy vétkezünk.

Csillagjóslat

Ha nem bíztatott, amit neked írtam,
s most itt vagyok, még ez sem bíztatott,
hát együtt bízzunk, mit hoz majd a holnap,
jó szerencsével csillagjóslatot.
Biztos, hogy ez lesz, gondoljuk remélve,
s félünk attól, hogy másként is lehetne.
Gonosz varázslat vágyhajóink lékje?
Eldönti majd a felhőszárnyú este.

Sorsomnak

Kérlek téged, hisz ritkán kértelek,
harcunk öldöklő, gyilkos küzdelem,
tudom, de most már békére vágyom.
Adj hozzá vigaszt, örömet nekem!

Az út végén...

Lesznek-e, maradnak-e és meddig,
kiket szeretsz: barátok, cimborák,
szeretők, rokonok, ifjú véreid,
majd unokáid... Lankák új borát
erjeszti tovább, s fanyar gondolatot
ötvöz hozzá a gyorsuló idő,
mígnem rád köszönt utolsó hajnalod,
s a halál pontosan szívedbe lő.

Tűnődés

Mosolyod bíztat, körbefonva tart,
lúktet bennem az ősemlékezet.
Áthajolsz puhán a vers fölött,
és belém csókolod vidámságodat,
majd feloldasz magaddá. Eltűnődöm:
mióta vagyunk együtt? – Nem tudom.
Törött tükörből egymásra nézünk
visszatükröződve ezerszer is.

Mindig csak így...

Belém ivódtál. Sejtjeim között
áradsz tovább, hogy lassan átvegyél,
hogy számomra is megszűnjön az én,
ha felszívódtál te is szerveimben.
Egymásba rontott rezgőkörök
cikáznak, remeg bele az éter,
békebíró már hozzánk nem ér el.
Ádáz csatán kegyetlen a harcunk.
Mindenki győz, és nem győz senki.
Mindig csak így tudtunk szeretni.

Nálam, veled és általad

A nap lement, mi izzottunk tovább,
testem fölszívták gyöngéd katlanok,
és zengtük Érosz víg csodálatát.
Örömök, eddig hol maradtatok?
Gyertek gyorsan, öleljetek körül,
és övezzétek kedvesem haját.
A távolság szegődött örödül,
míg egymást hívtuk éjszakákon át.

Bilincseinket messzire hajítva
örvendeztünk fékezhetetlenül.
Váratlan vendég: a hajnal pírja
omlik be hozzánk, lassan szétterül.
Feljött a nap. Aléltan pihentünk,
szilaj csatákat álmodva tovább,
míg békét lelt elcsituló lelkünk,
s egymás karjába ringatott az ágy.

Kötődés

Elmentél, mégis itt maradtál,
távolodva is közelebb hozzám.
El se mentél, fogva tartalak.
Látod, sokkal inkább rab a foglár,
ki őrzésedre parancsot kapott,
aki rabtartód – egyszersmind rabod.

Megtalálni

Már menni készülsz, pedig meg se jöttél.
Itt vagy nálam, mégis messze vagy.
De bennem élsz. A vágyam üz feléd,
hogy igazgyöngyként megtaláljalak.

Mi végre?

Lesz tán idő, egyszer elmesélem:
mi végre kín és gyötrő szenvedély,
vágyak, álmok, vértelen csaták
s kínpad vérében fürdetett erény,
leomlott idő mázsás bilincse...

Lesz idő... Míg mormolom magamban:
– mi végre hát, ugyan mi végre is? –
Megmártózom csöndes alkonyatban.

Képlet

Íme, kedvesem, a képlet összeállt.
Egyszerű pedig, miért nem látod át?
Hiszen kristálytisztá, apró kis képlet:
szeretlek. – Kedves, már megérted?

Az első szegfűm sorsa

Elküldöm hát utolsó szegfűként,
tovább őrizni többé nincs jogom.
Eltemetnek szikrázó világok,
lehullok, és kezéd már nem fogom.
Kérlek, a szegfűt tedd majd le rám
a napnyugtám utáni éjszakán.

Újra nálad

Ha nem is hívsz, én mégis elmegyek,
nálad vagyok, te mégse küldesz el.
Ezernyi kérdés tolul szívünkre,
amire majd csak az idő felel.
Álmomban a tegnapi reggel
áthajlott a holnapi mába.
Látlak már én is nyitott szemmel,
várva az újabb, csodás éjszakára.

Válasz nélkül

Apám halálának évfordulójára

Hogy elhagytad a nagy határkövet,
s mögötted maradtak minden földiek,
a csillagok között – kérlek, mesélj! –
merre jársz most? Nincs-e ott hideg?
Van-e fény? Kivel találkozol?
Emlegetsz-e régi dolgokat,
vagy húsz év után csillag vagy te is?
Pályádon megállni nem szabad,
és nem szabad az élőkhöz se szólni?
Balgák, mit is érthetnének abból?
Hogy lehetne szivárványt álmodó,
kit születetten borít örök alkony?
Mégis hívlak, meséld el fiadnak!
Itt vagyok a határhoz közel,
már súghatsz, melyik ösvényen haladjak,
hogymielőbb hozzátok jussak el.
Emelj fel, kérlek, nyújtsd felém kezed,
segítséged bizton megtalál.
Kérlek, felelj! Húsz éve ismered.
Válaszolj fiadnak! – Milyen a halál?

Minden elfogyóban

Nagy szerelmek, nagy fellobbanások...
De hiszen csodák ma már nincsenek.
Gyertyafénnyé törpülnek a lángok,
és azoknak is hamar vége lesz.

Uram!

Tudom, még porszem sem vagyok
hatalmadhoz képest, mi végtelen,
mégis, Prométheuszként lázadok,
mert elvetted egyik gyermekem.

A fiamat! A nagyobbik fiamat
kérem vissza! – Nem! Követelem!
Add vissza őt, nagyobbik fiamat,
s cserében mindegy mit teszel velem.

Te gyúrtál ilyenné, mindent elviselni,
mit rám rősz... Nevetve vállalom:
roskasztó terheket cipelni...
De ez iszonyú már a vállamon.

Százezer mást örömmel cserélnék,
s csak ez az egy, amiért lázadok...
Uram! Te voltál nekem a hajlék.
Emeld fel szívem, mert már fáradok.

Uram, megkövetlek

Uram! Bocsásd meg vétkemet,
pörös szót szólt szám ellened.
Nem szolgál semmi mentségemül,
szívemre az éj sötétje ül.
Mi vár még rám, nem tudhatom,
mert az ország, a hatalom
s a dicsőség is mind Tiéd.

.....

Csak halkán kérdezem: miért?

Barna fiamnak

Hányszor futottál hozzám, kisfiam,
ha elestél vagy megvágta magad,
hogy elzokogd hirtelen-bánatod,
s én óvón, féltve ölbe kapjalak.
Emlékszel, mikor megcsapott az áram,
tenyértölcsérből feleltünk neki,
hogy ketten együtt úgy vágjuk kupán,
ha még egyszer a lyukból jönne ki.

Már nem sírtál, csak fenyegetve ráztad
a „rossz bácsi” felé pöttöm öklödet.
Szemedben még könnycsepp csillogott,
de nem féltél, mert ott voltam veled.

Én magyaráztam: nem szabad a szeggel
piszkálni a konnektorokat...
Gyűlt apránként, sűrűsödött az élet,
rakódott le a tapasztalat.

Gipszelt karod falatka volt még.
Kérdeztük: – Barnus, hol kopoghatunk?
– Itt a csont felől! – büszkén mutattad,
s örültem: milyen kemény a fiúnk...

A 25-ös uszodát egy szuszra
oda-vissza bírtad víz alatt...
Hol van sudár, szép atlétatested?
Mindez már csak emlékkép marad.

Hányszor futottál hozzám, kisfiam,
ha elestél... De most a föld alatt
a halál ölelt szorosan magához,
s én nem voltam ott, hogy oltalmazalak.

Mondd, kisfiam, most hol kopoghatunk?
Melyik csontod fáj még, kisfiam?
Gyere, mondd el, meddig fáj az élet,
s hogy mit vétettünk mi, mindannyian.

A legnagyobb ajándék

Hogy állsz a nőekkel? – kérdeztelek néha,
s a fortélyokra tanígtattalak.

Vásott kölykök voltunk egyszerre mind,
majd másik pillanatban érett férfiak.

Aztán egyszer boldogságtól dagadva
újságoltad, hogy van neked Lucád.

Erős karoddal levegőbe kaptál:
nagy örömet így éreztem át.

Most már tudom, angyalt kaptál az útra,
ő tette teljessé rövid életed.

Luca, te drága! Köszönet mindenért,
százszor, ezerszer köszönöm neked.

Gyermekeimnek

Olyan voltam, mint egy csintalan gyerek,
ha meglátogatni hozzám jöttetek.

Féktelen jókedv feszít legbelül,
s az arcomra a vidámság kiül.

Derű szövö át minden sejtemet,
mert gyermekeim itt vannak velem.

Most csend hasít belém és fájdalom.

Mindent bezár az Oktogon.

Oktogon

Az életből, mondd, majdnem húsz elég?
Hány pillanat az idő egésze?
Mi volt, mi eldöntötte, hogy
ugrasz, vagy tán haza még-e?
Mi volt, mi eldöntötte? – Mindegy már,
nincs, aki e kérdést megfeleljje...
Tested sínek közé zuhant, míg a lelked
csak szállt, szállt fel, fel a végtelenbe.

Kevés a festő?

Nagy varázslat készül fönt a mennyben.
Csúszhatott kicsit az égi terv.
Ezt behozni rád gondolt az Isten,
s egy intéssel magához kéretett.

Az utolsó fényképed

Tekinteted még távlatot keres,
s nem volt hátra már fél óra sem.
– Tudtad akkor? Pillanat műve volt?
Készültél rá? – Nem, azt nem hiszem.
– Mi bánthatott belül olyan nagyon?
Itt hagyni mindent mi készítetett?
Hogyan munkált a szörnyű gondolat,
míg a tervből megvalósult a tett?
Ezernyi kérdés... Válasz sehol...
Ezekre már senki sem felel.
Még távlatot keres tekinteted,
s nem volt hátra már fél óra sem.

Örjítő matézis

Uram! Csodálom roppant művedet,
kezednek csupán hat nap munka volt.
Már megbocsáss, hogy én szólok Neked,
a matematikán esett némi folt.
Mert úgy tanultuk: háromból egy – kettő,
s én balga fejjel tanítottam is.
De lásd be, kérlek, Uram, Teremtő,
az evidencia mennyire hamis.

Számokat véve logikája van,
és bővíthetünk elvont dolgokat.
De három gyermekből egyet... Jaj, Uram!
Nem bírom követni, és minden szétszakad.

Későn...

Karácsonyra – vártatok nagyon –
villanyvasutat kaptatok.
Öreg jószág, még öcsémmel nyúztuk,
ezért is volt olyan ütött-kopott.
De ment szegény. A mozdony homlokán
egy aprócska lámpa világított.
Sebességváltó, bakter, állomás,
három vagon... És alagútja volt.
Ahogy a fát körbe-körbejárta,
szemetekben nagy öröm csillogott,
s egymás kezéből vettétek ki
az irányt megszabó váltóbotot.
Később már keményedett a játék...
A sínre léptél az alagút mögött,
és kacagtatok: kijött a mozdony,
s hozzád ütődve, hogy erőlködött.
Belül nevettem én is, mert öcsémmel
szakasztottan ugyanezt csináltuk.

Kívül-komolyan soroltam rendre, hogy
szegény vasúttal, Barnus, ezt nem játsszuk.
Emlékezetből mondtam fel a listát,
ismerve sok csínyt, mi még hátravan.

.....
Most későn szólok: Kisfiam, vigyázz!
Vigyázz fiam a földalattival!

1990. december 13.

Kedvesed névnapján, kisfiam,
ha jutott is neked Luca-pogácsa,
mit ízlelgethettél egy darab ideig,
de nem lelted benne Luca-pénzed,
s a hosszabb élet álma szertefoszlott.

Egyre csak...

Tompán puffanó rögök koporsódra,
tompán puffanó rögök szívemre.
Elfogyott már minden könnyem,
befelé sírok egyre, egyre.

Fohász

Istenem! Ki példákkal mutattad,
hogy kételkedve nézzek dolgokat,
Hozzád fohászkodom, mert egyik ág
– Te akartad így – most megszakadt.
Az lett volna rendjén – mert hiszen
az életnek is szabott sora van –,
hogy én előbb... S csak azután, sokára...

S most megelőzött a nagyobbik fiam.
Döntésedben megnyugodva mondom
– és soha többé nem kételkedem –,
Uram, vigaszt adj szeretteimnek,
s ha kérhetem, adj gyors halált nekem!

Milyen lesz?

A föld alatt már békesség honol.
Megpihenhet zaklatott szíved.
Miattad félek mégis, hogy milyen lesz
a karácsony s az élet nélküled?

Stáció

Gyermekként a jövőt kutatva
elképzeltem: lesz lányom és fiam.
Réka, Barna, Márton – sorra jöttetek...
Most egy pillanat, és minden odavan,
mert kiléptél a sorból gyáva hős.
Vagy hős gyáva? Ugyan ki érti ezt?
Pénz, rang, vagyon nem kábított soha,
s csak ez sújt porba, a legnagyobb kereszt.

Szenteste alkonyán

Jézus Krisztus születése napján
gyertyát gyújtok a sírodon.
Először itt, temetésed óta...
Zavart imámat mormolom.
A gyertya fényét könnyeim törik,
sírodat vastag hó lepte be.

Kisfiam, csak álmodjál tovább,
s hozzon békét karácsony ünnepe.

Amikor már...

Barna fiam 20. születésnapjára

Amikor már túlcsordult keserűség-poharad
amikor lementél húsz lépcsőfokot az Oktogonnál
éppen húszat mit években meg sem értél
amikor a földalatti sárga fénye
már kettéosztódott az alagút-sötétben
amikor élesedett a dübörgő monstrem hangja
s egy másik hang halkán megszólított
amikor már bemérted közelgő végzeted
amikor gyorsuló iramban végigpergett a film
s életre-gyávaságod hősivé magasztosult
és lendületet venni visszaléptél
amikor szöveteid megkapták a borzalmas parancsot
s engedelmeskedni utolsót feszültek
s maradék-létedet belökték a sínek közé
amikor felrobbant a tüdőd s eltört csontjaid
belülről szaggatták szét az izmot és a bőrt
amikor koponyádon át agyadig gördült a kerék
mert a féktávolság végpontja éppen odaesett
amikor már lelked messze járhatott
az elvagyódás maradt csak ott halott tekintetben.

Sohasem

Mi végre vagyok a világon,
s mi végre van a világ nekem?
Hogy alig túl életem delén
már sirathassak apát és fiút,

míg csaknem lepereg a rám szabott idő,
s a tébolyult éjszakákat öröklét mossa egybe,
és összegződik a kín s az örület,
és különbség is annyi lesz csupán,
hogy számomra nem lesznek nappalok,
csak örök éj az örök szenvedéssel?
Sohasem lesz vége gyötrelmeimnek,
akár élek, akár meghalok.

Töredék névnapodra

...az embernek ebbe kell
belebolondulnia,
hogy alig húsz évig volt egy Barnabás
– neve szerint a vigasztalás fia.

Évfordulón

– Kicsit király? – kérdezted,
és pipáddal fogaid között
oldalra fordultál, beállítva
a legelőnyösebb látószöveget,
hogy félprofilból tényleg király legyen
arcéled s a füstölgő pipa.
Szippantottál néhány sűrűt, egymásután,
és bodor, kék koronát rajzoltál
egy pillanat alatt szép fejed köré.

.....
– Király bizony! De mondd, Király,
szívem halott királya, miért van az,
hogy nem kellett tovább az alig-kezdett élet?
Rám testálódott félig szítt pipád.

S Te megmaradsz már örökké-kamaszon
súlyos titkok tudója, bölcs halott,
Kisfiam, Király, szívem halott királya. –

Bölcs szív

Zsoltárok Könyve 90:12.

Gyermekkorom álmatlan éjszakáin
hányszor fohászkodtam hozzád, ó, Uram,
a halált félve kértem, tarts meg engem,
nem tudván arról, ami még hátravan.

Napjaim számlálva bölcs szívhez jutottam,
a békeséget Benned megtalálom,
csak derűt adj, mint eddig annyiszor,
s én megmosolygom a saját halálom.

A Pravda igazsága

Breznjev elvtárs a díszszemlére
a Vörös téren megjelent.
Caesar, Batu kán s Napóleon
meghívottként vele ment.

Masíroztak nyalka gyalogosok,
vége-hossza nincs neki.
– Mit szólsz hozzá? – kérdi Breznjev
s erre Caesar feleli:

– A római légiókban is
voltak bátor harcosok,
de a számuk a csatákban
olyan hamar elfogyott.

Lett volna csak század ennyi
és ilyen snájdig emberem,
hát a vén Európát játszi könnyen,
fél kézzel is megverem. –

Rengett Moszkva, mert a téren
tank özönlött tank után.
Irigykedve nézegette
a felvonulást Batu kán.
– Ha mind az enyém lehetett volna,
Isten bizony, nem tódítok,
de ami csak volt itt a Földön,
én mindent meghódítok. –

Hangja elfúlt, mert az ég
s az ég alja is mennydörög.
Lövöldöznek vaktölténnyel
a katyusás ördögök.
– Napóleon, te mit szólsz ehhez? –
De Bonaparte nincs sehol.
Ezért Brezsnyev kapja magát
s a császár után lohol.

A lépcső alján, közel ahhoz,
hol Iljics alussza álmaít,
Napóleon lapozgatja a
Pravda legújabb számait.
– Ha ez az újság enyém lett volna,
ma úgy tudnák az emberek,
hogy a waterlooi ütközetet
Napóleon nyerte meg. –

Mondóka

Hátamon a zsákom,
zsákomban a mákom,
mákomban a rákom.

...

Hej, mondóka, mondóka,
mondd meg nékem,
hogy zsákomban,
sok mákomban
hány rákom van?
Két rákom volt,
nem volt mákom,
egy rákom sincs,
nagy mákom van.

...

Ha lesz zsákomban mákom,
ha a mákban lesz még rákom,
ha a rák kirágja zsákom,
ha elfolyik minden mákom,
a zsákomat odavágom.

Akira kalandjai

Max, a kutyánk szereti Akirát,
búcsúzkodtak kint a teraszon.

– Kisgazdám, csak siess haza, kérlek,
hiányozni fogsz nekünk nagyon.
Május van, mikor most útra keltek,
november lesz, mire haza érsz.
Közel már a két éves korodhoz,
sokkal többet s két nyelven beszélsz.

– Ne búsulj, Max, jövök én még vissza,
csak a világ végére megyek.
Megnézem, hogy mi újság Japánban
s köszöntöm a nagyszüleimet.
Megnézem a kinti nagy kutyákat,
bámulom a fákat, bokrokat.

Hiányozni fogsz te is, barátom,
ezért gondolkodok rád oly sokat.

Akira már többször járt Japánban,
Toyamában időzött sokat.

Egy szőke srác a messzi Budapestről
meghódította ott a lányokat.

Igaz, hogy még vigyáz rá papája,
igaz, hogy a mama eteti,
másfél éves, így a liberóját
a szemére senki sem veti.

Toyotáját délcegen megüli,
arcán ragyog autós öntudat.
De a szülők Hondáján repülni,
az még csak a mesés kábulat.
És ha éppen nem hagyják vezetni,
úgy zokog, hogy majdnem megszakad.
Kétrét görnyed s bánatát elsírja...
Magyar bánat – japán ég alatt.

– Marci felrak szekrény tetejére,
egy-kettőre levetem magam.
De ő elkap félúton, s remélem,
a játékkal így minden rendben van.
Edinával most indulnak vissza,
nemsokára mi is elmegyünk,
s hogy ne maradjon ilyen űr utánam,
kellene egy kistestvér nekünk.

Érdekelt, hogy milyen itt az élet.
Mamám csinált sok szép tárlatot.
Szerencse, hogy ordítani bírok,
így talán még enni is kapok.
Most már lassan haza készülődöm,
otthon várnak rám a nagyszülők.
Érdekes, hogy mindenütt hiányzom,
itt is várnak, ott is várnak ők.

A pálosok pókja

Hárman ültünk a szentmisén,
Magdi, Éva meg én.
Körbefont a csendes áhítat,
mikor egy óvatlan pillanat,
s hálójáról Éva pulóverére
pöffeszkedett peckesen
a pálosok pókja.
Bejárt ott minden hajlatot,
s a szakember szemével nézte:
egy sima egy fordított.
Gondoltam: nem maradhat ott,
s legott
pöcköltem bele egy akkorát,
hogymára hatalmas úrron át
menten átrepült
az előttünk ülő hölgy
nyitott imakönyvére.
Egy kicsit elszenderült
a landolás után,
lehiggadt a vére,
s mi folytattuk tovább
a megkezdett imát.
Pókunk, azaz a pálosok pókja
– el ne vegyük a tulajdonjogot! –
az imakönyv és a hölgy iránt
teljes közönyt mutatott,
s a túlsó padról
a pulóver
rendezetten szedett
szemeivel szemezett.
A liturgia szerint
letérdepeltünk,
s mire helyünkre visszaültünk,
hiába kerestem tekintetemmel,

mert addigra a pálosok pókja
szőrén – s főleg – szálán
eltűnt.

Altató

Aludj, aludj, szép gyermekem,
s az álmaidról mesélj nekem!
Ha majd a föld ölébe visszatérek én is,
utam végén találkozhatunk.
Álmodd tovább az életet,
s mondj el mindent, amit lehet!
Te már szabad vagy, nem köt semmi itt a földön.
Kisfiam, aludj, jó éjszakát!

A bakonyi sűrű erdő

Mese unokáimnak

A bakonyi sűrű erdő
rettenetes nagy vadon.
Három kismalac élt benne
vidáman és szabadon.
Mindegyiknek külön tisztás,
nádfedeles házikó.
Mindegyik azt énekelte:
a Bakonyban élni jó.
A tisztáson jól játszottak
malacka és társai.
Olyan zajt csaptak, hogy más neszt
nem lehetett hallani.
A tisztás szélén az erdőben
éhes farkas kullogott.

Gyomra korgott, látszott rajta,
hogy nem vacsorázhatott.

Azt hitte, hogy kismalac lesz
a legfinomabb falat.
De a malac észrevette,
s a házikóba beszaladt.
Becsapta az ajtót gyorsan,
bezárta az ablakot.
Az ajtó farkast orrba verte,
ki éhesen elballagott.

A második tisztánál is
lát a farkas malacot.
Társaival tapsol, táncol,
kurjantgattak jó nagyot.
De mire az éhes farkas
elkapná a malacot,
addig az már mindent bezárt:
kéményt, ajtót, ablakot.

A harmadik tisztáson is
zengett a nagy dárídó.
Messze hangzott énekük,
hogy a Bakonyban élni jó.
A farkas itt is pórul járt,
siratja a vacsorát.
Malackák meg táncot roptak
három napon s éjen át.

Földimogyoró

A nudista strandon egyszer volt nagy csődület,
amikor egy szép szál férfi nekivetkezett.
Mindenkinek szinte elállt a lélegzete,
mert bőre fehér, szerszáma meg koromfekete.

– Hogy csinálta? – kérdik tőle irigy férfiak.
A nők pedig sóvárogtak a kontraszt miatt.
Mosolyogva válaszolta: – Egyszerű nagyon,
a testemet beásom, és ezt meg kint hagyom. –

Egytől-egyig minden férfi kis ásót kerít,
bekaparják magukat a jó recept szerint.
Éppen hogy csak véget ért a nagy hadművelet,
amikor egy idős hölgy a strandon megjelent.

Lornyonyával nézegeti, káprázik szeme,
azt hiszi, a napszúrás tréfálkozik vele.
A botjával piszkálgatja a példányokat.
Az egyikre nagyot sóz, majd menten kifakad.

– Ezer dollárt adtam tegnap pont egy ilyenért
(más kérdés, hogy a tegnapi minden pénzt megért).
Akárhogy is fundálok, sehogy se érthetem,
hogy ez a sok földi jó itt vadon megterem.

Pécs, 1997. december 6.

Kereslek

Hosszú utadon most merre vándorolsz,
s a végtelenbe merre jársz?
Rád köszönnek ott a fényes állócsillagok,
s az utad végén vár apád.

Turizmus

A Vatikáni Múzeumban sűrög-forog a tömeg.
Nem csoda, hogyha eltéved egy turista kisöreg.
Megszólít egy bombázót (sok régi emlék kevereg):
– Mondja kérem, a Laokoón-csoport ugyan hol lehet?

A hölgy kissé elmélázik, míg a sminkjét rendez,
három centis szempilláit közömbösen fölveti.
Szép fejében csak egyetlen egy szem válasz kavarg.
– Nem is tudom, kérem, én az IBUSZ-csoporttal vagyok. –

Micsoda különbség

János bácsi mikor meghalt,
elindult az özvegye,
hogya a legszebbik koporsót
az urának megvegye.

Az állami vállalatnál
tele van a kirakat.
Egy négyezres portékán az
özvegy szeme megakadt.

A maszeknál ugyanaz a
koporsó már nyolcezer.
Juli néni reklamál is,
hogya ez ugyan hogya lehet.

A maszek kihúzza magát.
– Négyezer? Az olyan is.
Abban kettőt nyújtózkodik
s a koporsó szétesik. –

Birkózó világbajnokság

Kutathatok árkon-bokron át,
mégsem lelek két kis unokát.
Árválkodik a Városliget,
Akira és Ryu nem integet.
Repülőre fölültek a srácok,
s becsavarogják kerek e világot.

Tokió épp jó lesz főtanyának,
óvodába, iskolába járnak.
Izmaikat nem hagyják el mégse,
lázasan készülnek pesti mérkőzésre.
Nagypapa lesz híres-hírhedt ellenfelük,
eddig még nem tudott jól elbánni velük.
Úgy hallom, telt ház lesz a következő meccsen,
a küzdő feleknek minden csontja reccsen.
A nézők tapsolnak, aztán hazatérnek.
Így lesznek bajnokok a Fukui testvérek.
Övék lesz csillogó, fényes aranyérem,
enyém meg az ezüst – de csak ha megérem.

Maholnap

Születtem,
éltem,
többször is
jártam a mezsgyén,
még itt vagyok.

Holnap,
maholnap
eljönnek értem,
és átölelnek
a csillagok.

Egy kártyás emlékére

Fergeteges, nagy tarokk-csaták,
kontra, rekontra és újabb riposzt.
Csúf kibicként közbeszólt a végzet
ennyit mondvá csak: skíz oszt, nem oszt.

Ancsikához

Szili Csabáné emlékére

Sűrűsödik, nehezül az idő,
könyvünk lapjai hogy peregnek.
Az ember kisebb-nagyobb vágyai
nekifeszülnek a fergetegnek,
csak hajt, és űz a tenni, tenni kell.
Mindezt bölcsen, oldó derűvel,
vidám mosollyal szőtted át
– megérezve a legnagyobb csodát:
az élet csöndes hétköznapijait
így varázsoltad ünnepnapokká.
Kő repül a vízbe, és a csobbanást
hullámgyűrűk viszik a tulsó part felé,
míg gyöngyszem-kacagásod szelíden
belopódzik didergő szívünkbe.

Virgi 50 éves

Bírósági épületben
le-föl sétál Virgike,
minden ajtón azt nézi, hogy
hol is lesz a bűnpere.

Még mielőtt félreértik
gyorsan közhírré teszem;
nem vádlott ő, hanem ügyvéd!
Megremeg most a kezem,

Mert a mi kis ünnepeltünk
félszáz éve született.
Lásd be Virgi, hogy ez ellen
fellebbezni nem lehet,

vagy ha mégis: Tábla elé
viszik majd az ügyedet.
ahogy ismerünk mi téged,
ezt is lazán megnyered.

A következő félszázadra
azt kívánjuk mi neked,
hogy az Isten még sokáig
dédelgessen tégedet.

A zirci Városi Könyvtár avatójára

Járási rangja volt,
majd később városi,
de ahogy nőtt, egyre
szűkebbek falai.
Feszengett mindenki
a sok-sok könyv között,
míg végre tágasabb
otthonba költözött.
Itt is utolérte
a könyvtári végzet,
s a helybőség bizony
hamar elenyészett.
Rengeteg munkával
hogy megújult mára.
Koccintsunk a könyvtár
felavatására!

Mindezt csak avégett
mondtam el barátom,
mert itt telt el anno
egy sor ifjúságom.

Hilda köszöntése

60 év még nem nagy idő.
Ugye, Te is érzed ezt?
A sok emlék fölgyülemlik,
elvarázsol, s nem ereszt.

Ruhatárad hozod, viszed:
szandál, csizma, pótcipő,
nagykabát, meleg pulóver,
ha elromlana az idő.

Szvetin voltunk, és az égből
megbámul Szent Hadrián,
mert nagy bőszen úszni tanulsz
mélykék vizű Adrián.

Mary fodrász frizuráján
minden szál haj égnek áll,
amíg neked tetsző módon
újabb sérót nem kreál.

Csomó mindent megvásárolsz,
felét vissza is viszed.
Ha meglátnak, haptákba áll
Árkád, TESCO, Praktiker.

Madridi út ugrott minap,
épp, mikor szép az idő!
Hiába, sok még a fehér
galléros gaz bűnöző.

Szentföldre régóta készülsz,
odavágyik kis szíved,
csak az a baj, hogy az útra
nem akadt még partnered.

Elfelejtet, Izraelben
néhanapján lőnek is.
A bomba mily kellemetlen
férfinek is, nőnek is.

Mucikám és Hurka Gyuri
két nagyszerű unoka.
Nap végére el-elfárad
örökmozgó nagymama.

60 év még nem nagy idő.
Ugye, Te is érzed ezt?
A sok emlék fölgyülemlik,
elvarázsol, s nem ereszt.

Szeretettel gratulálunk!
Elcsüggedni nem szabad.
Vársz egy kicsit s dédunokád
köszönti a nyolcvanat.

Huber Márta emlékére

Adventi versmondás a Széchenyi téren,
Mikuláskor Bertók Lászlót köszöntjük,
akkor lesz nyolcvan, mennyi feladat,
mellette napi gondok, törlesztés, hitel,
sárga csekkék... most mind ködbe vésznek,
s fotelod örökre bezárja kínzó magányodat.

Tartalom

1990. december 13.	Első találkozás
A bakonyi sűrű erdő	Emléked őrzöm
A legnagyobb ajándék	Engesztelés
A mélyhangú ember esete	Érkezésed
A pálosok pókja	Évfordulón
A Pravda igazsága	Fénykép
A zirci Városi Könyvtár avatójára	Fogadás
Ajándék	Fohász
Akira kalandjai	Földimogyoró
Állhatatosság	Gyere, és nézd meg...
Altató	Gyermekeimnek
Amikor már...	Hangod zenéje
Ancsika emlékére	Hilda köszöntése
Apai örökség	Huber Márta emlékére
Apáink	Interjú
Az első szegfűm sorsa	Invokáció
Az én boldogságom	Képlet
Az út végén...	Kereslek
Az utolsó fényképed	Későn...
Az utolsó tánc	Kevés a festő?
Barna fiamnak	Kikelet
Belül és kívül	Kohn-ballada
Birkózó világbajnokság	Körforgás
Bölcs szív	Kötődés
Búcsú	Leszállás
Búcsúzásnál	Lopott szerelem?
Búcsúzóul – egy kocsmából	Magamnak
Csak ez maradt...	Maholnap
Csillagjóslat	Marasztalás
Csöbörből vödörbe	Megbocsátasz?
Doktori avatásodra	Megtalálni
Egyedül	Mérföldkövek
Egyre csak...	Mi végre?
Éjszakai látogatás	Micsoda különbség

Milyen lesz?
Minden elfogyóban
Mindig csak így...
Mondóka
Most még...
Nálam, veled és általad
Nem is nekünk fáj...
Névnepodra
Oktogon
Örjítő matézis
Rezdülések
Sohasem
Sorsomnak
Stáció
Szenteste alkonyán
Szép volt az ősz...

Születésnapodra
Találkozás után
Tavasza
Tere-fere
Töredék
Turizmus
Tűnődés
Új Bábel
Újra nálad
Uram!
Uram, megkövetlek
Utolsó nyakkendőkötés
Válasz
Válasz nélkül
Védekezem...
Virgi 50 éves